ГАНҶИ ВОҚЕИИ ОВИНО

Барои наврасон ва кӯдакон

ФОТИМА МАЪЗӢ

Баргардон бо тағйирот:
СОД

НАШРНЁТИ МАОРИФ

ГАНҶИ ВОҚЕИИ ОВИНО

Номи китоб: *Ганҷи воқеии Овино*
Муаллиф: *Фотима Маъзӣ*

Тавсифи кӯтоҳ:

Овинои ёздаҳсола себҳоро хеле дӯст медорад, аммо барои он ки дар озмуни мактабӣ ҳамаро дар ҳайрат гузорад, дурӯғи хурдакаке мегӯяд, ки оқибат қалбашро аз изтироб пур месозад. Оё Овино метавонад ҷасорат пайдо карда, ҳақиқатро бигӯяд ва истеъдоди воқеии худро кашф кунад?

Ин ҳикояи ҷолиби тарбиявӣ дар асоси ҳадисҳои саҳеҳи Паёмбар (с) ва ҳикматҳои Имом Алӣ (р) таълиф шуда, ба кӯдакон меомӯзад, ки чаро ***«ростгӯӣ — калиди наҷот ва иззат»*** *ва* ***«дурӯғгӯӣ — сабаби пушаймонӣ ва ҳалокат»*** *аст. Китоб барои хониши муштараки волидон ва кӯдакон тавсия мешавад.*

Душанбе - 2026

Муқаддима

Бисмиллоҳи-р-Раҳмони-р-Раҳим

Китобе, ки дар даст доред, бо номи **«Ганҷи воқеии Овино»**, як ҳикояи тарбиявӣ, ширин ва пурмазмун барои насли наврас аст. Дар ҷаҳоне, ки баъзан худнамоӣ ва зоҳирпарастӣ арзишҳоро хира мекунад, ин асар кӯдаконро ба сӯи ганҷи аслии инсоният — яъне содагӣ, ҷасорати иқрори хато ва садоқат ҳидоят менамояд.

Қаҳрамони қисса, духтарчаи ёздаҳсолае бо номи Овино, дар ҷараёни омодагӣ ба озмуни мактабӣ ба як хатои маъмулии кӯдакона роҳ медиҳад ва чизеро иддао мекунад, ки аз уҳдааш намебарояд. Аммо зебоии ҳикоя дар он аст, ки вай бо кӯмаки волидон, насиҳатҳои судманд ва рӯҳбаландии омӯзгораш роҳи дурустро интихоб мекунад. Муаллиф бо маҳорати хос дар лаҳзаҳои ҳассоси сюжет ҳадисҳои саҳеҳи Паёмбар (с) ва ҳикматҳои гаронбаҳои Имом Алӣ (р)-ро ворид кардааст, то кӯдак на танҳо аз хондани ҳикоя лаззат барад, балки асосҳои ахлоқи исломиро низ дарк намояд.

Ин китоб барои волидон ва омӯзгорон як василаи беҳтарини таълимӣ буда, дорои саволҳои тарбиявӣ мебошад, ки кӯдакро ба фикрронӣ ва хулосабарории мустақил водор месозад.

«Биёед бо ҳам ба деҳаи Сабз сафар кунем...»

Дар оғози ҳар як баҳор, вақте ки табиат ҷомаи нав мепӯшад ва бӯи шукуфаҳо ҳаворо муаттар месозад, дар қалби ҳар як кӯдак низ орзуҳои нав мешукуфанд. Китоби «Ганҷи воқеии Овино» дари ҷаҳони зебоеро ба рӯи мо мекушояд, ки дар он ҷо рангҳо садо медиҳанд ва ҳақиқат мисли чашмаи зулол ҷорӣ аст.

Ин қисса дар бораи Овино аст; духтарчае мисли ҳамаи кӯдакон, ки мехоҳад азизу дӯстдоштанӣ бошад. Аммо ӯ дар як лаҳзаи ҳассос дарёфт, ки бузургтарин ва зеботарин ҳунари инсон — на шӯъбадабозӣ бо себҳо, балки содиқ будан бо худ ва дигарон аст. Ин асар бо омезиши латифи ҳикояи бадеӣ ва нури ҳадисҳои муборак ба фарзандони мо меомӯзад, ки иззату сарбаландӣ танҳо дар сояи ростгӯӣ ба даст меояд ва дурӯғ чизе ҷуз бори сангини изтироб ва пушаймонӣ нест.

Саҳифаҳои ин китобро варақ занед ва ҳамроҳ бо Овино кашф кунед, ки чӣ тавр як иқрори соддаву ҷасурона метавонад ба қалбҳо оромӣ ва ба зиндагӣ рангҳои ҳақиқӣ бахшад.

Фасли 1: Барномаи озмуни истеъдодҳо дар мактаб

Дар як деҳаи хурдакаке, ки миёни теппаҳои сабз ва чаманзорҳои васеъ ҷойгир буд, духтарчаи ёздаҳсолае ба номи Овино зиндагӣ мекард. Ин деҳа боғҳои рангоранг ва дарёчаи пурмавҷи доимӣ дошт, ки дар тамоми фаслҳои сол ҷорӣ буд. Овино дар расмкашӣ маҳорати хос дошт ва расмҳояш ҳамеша пури рангу хаёл буданд.

Омӯзгори Овино дар як субҳи зебои баҳорӣ барномаи солонаи «Озмуни истеъдодҳо дар мактаб»-ро эълон кард. Садои ҳаяҷони хонандагон синфхонаро фаро гирифт. Ҳар як хонанда бояд

истеъдоди беҳамтои худро пешкаш мекард. Овино, ки намехост аз дигарон кам бошад, гуфт: «Ман метавонам ҳамзамон бо шаш себ ҳунарнамоӣ (шӯъбадабозӣ) кунам». Ҳамсинфонаш бо тааҷҷуб ба якдигар нигоҳ карданд ва чашмонашон аз ҳайрат кушода шуд. Дар асл, Овино себро хеле дӯст медошт ва ҳатто ба «офати себ» машҳур буд, аммо ҳеҷ гоҳ бо он ҳунарнамоӣ накарда буд!

Баъд аз мактаб, Овино ба волидонаш дар бораи барномаи озмуни истеъдодҳо гуфт. Модараш бо меҳрубонӣ пурсид: «Овино, чӣ кор карданӣ ҳастӣ?». Овино гуфт: «Ман ба ҳама гуфтам, ки метавонам бо шаш себ ҳунарнамоии аҷибе нишон диҳам». Падараш табассуме карду гуфт: «Хуб аст, аммо оё қаблан ин корро кардаӣ? Машқ кардаӣ?».

Овино дар ҳоле ки рухсораҳояш аз шарм мисли хуршеди ғуруб дар паси тиреза сурх шуда буд, сар ҷунбонд ва эътироф кард: «Не... аслан».

Модараш гуфт: «Азизам, ин муҳим аст, ки мо ҳамеша дар ҳар шароит ростгӯ бошем. Дар ёд дошта бош, муҳим он аст, ки бидонем воқеан чӣ кор карда метавонем ва дар чӣ кор маҳорат надорем. Бояд худамон бошем». Аммо Овино азм дошт, ки барои он ҳунари нав машқ кунад.

Саволи тарбиявӣ: Ба назари шумо, чаро Овино дар назди ҳамсинфонаш чизе гуфт, ки онро иҷро карда наметавонист?

Фасли 2: Машқи ҳунарнамоӣ

Ҳаво форам буд ва атру бӯи гулҳои баҳорӣ занбӯри асалро ба сӯи ҳавлии Овино мекашид. Овино худро бо шаш себ машғул карда буд. Ӯ себҳоро ба

ҳаво мепартофт, аммо онҳо бебарор ба поён меафтиданд ва беҳавсала ба замин мехӯрданд. Ноумедӣ дар вуҷудаш мавҷ мезад, аммо боз машқро аз сар мегирифт. Чашмонаш аз тамаркуз хурд шуда буданд, себҳо мисли борони баҳорӣ аз миёни дастонаш меларзиданд ва бо ҳар як кӯшиши ноком, эътимод ба нафси Овино коҳиш меёфт. Ҳангоме ки хуршед ғуруб мекард ва осмон норинҷӣ ва гулобӣ мешуд, Овино дар миёни себҳои пароканда нишаст.

Бародари хурдаш, ки ӯро тамошо мекард, пурсид: «Ҳоло чӣ кор карданӣ ҳастӣ?». Овино оҳе кашиду манаҳашро рӯи зонуҳояш гузошт: «Ба ҳама гуфтам, ки метавонам бо шаш себ ҳунарнамоӣ кунам». Бародараш абрӯвонашро дар ҳам кашиду гуфт: «Аммо ту ҳатто бо ду себ ҳам кор карда наметавонӣ!».

Овино оҳе кашиду сураташро миёни дастонаш пинҳон кард: «Медонам. Ман танҳо мехостам дар миёни бачаҳои синф кори аҷибе анҷом диҳам». Бародараш каме фикр карду пешниҳод намуд: «Шояд тавонӣ кори дигаре барои намоиш анҷом диҳӣ? Коре, ки воқеан дар он маҳорат дорӣ». Овино дар ҳоле ки лабашро мегазид, ба суханони ӯ андешид.

Ҳадиси саҳеҳ:

Паёмбар (с) фармуданд: «Ҳар кӣ ба Худо ва рӯзи охират имон дорад, пас сухани нек гӯяд ва ё хомӯш монад». *(Саҳеҳи Бухорӣ)*

Фасли 3: Печидагии мушкилот

Рӯзҳои баҳорӣ ҳамчунон мегузаштанд ва изтироби Овино мисли печики хурдакаке атрофи қалбашро гирифта буд. Дар мактаб ҳамсинфонаш бо шавқ дар бораи ҳунарнамоии ӯ мепурсиданд ва ӯ ҳар бор ба сахтӣ ҷавоб медод. Бо вуҷуди ин, ҳар кӯшише, ки дар хона мекард, ба кӯҳи себҳои лағжида ва кӯфташуда табдил меёфт.

Як баъд аз нисфирӯзӣ, вақте ки Овино дар ҳавлӣ машқ мекард, вазидани бод шохаҳои дарахтро такон дод ва варақаеро ба пеши пояш овард. Ин як брошюра буд, ки рӯи он бо ҳарфҳои калон навишта

шуда буд: «**БА ЁД ДОШТА БОШ, РОСТГЎЙ КАЛИДИ ИСТЕЪДОДИ ВОҚЕИИ ТУСТ**».

Ин суханон дар зеҳнаш нақш бастанд. Овино фаҳмид, ки дигар наметавонад худро фиреб диҳад ва бояд бо ҳақиқат рӯ ба рӯ шудан. Ҳамон бегоҳ ӯ назди падару модараш рафта гуфт: «Модар, падар... ман бояд чизе ба шумо бигӯям». Падараш рӯзномаро канор гузошт ва модараш бо табассуми гарм пурсид: «Чӣ гап аст, Овино?»

Овино нафаси чуқур кашид ва гуфт: «Ман гуфтам, ки метавонам бо шаш себ ҳунарнамоӣ кунам, аммо аслан наметавонам... Намедонам чаро дурӯғ гуфтам, танҳо мехостам ҳамаро дар ҳайрат гузорам». Волидонаш ба ҳамдигар нигоҳ карданд ва модараш ба сухан омад: «Азизам, ростгӯй ҳамеша беҳтарин роҳи зиндагӣ аст. Мардум туро барои шахсияти худат қадр мекунанд, на барои касе, ки худро он тавр вонамуд мекунӣ». Падараш сар ҷунбонд ва гуфт: «Ҳеҷ гоҳ барои гуфтани ҳақиқат дер нест. Ба назарат ҳозир чӣ кор бояд кунӣ?» Овино бо душворӣ оби даҳонашро фурӯ бурд ва гуфт: «Фикр мекунам бояд ҳақиқатро ба омӯзгорам бигӯям ва кори дигареро барои намоиш интихоб кунам».

Саволи тарбиявӣ:

- Вақте ки инсон иқрор ба хатои худ мекунад, эҳсос мекунад, ки бори гароне аз рӯи душаш бардошта шудааст. Чаро иқрор шудан ба гуноҳ ин қадар душвор, вале дар айни замон раҳокунанда аст?

Ҳадиси саҳеҳ:

Паёмбар (с) фармудаанд: «Ростгӯиро пеша кунед, зеро ростгӯӣ ба некӣ ҳидоят мекунад ва некӣ ба сӯи биҳишт мебарад... Ва аз дурӯғ бипарҳезед, зеро дурӯғ ба бадкорӣ мебарад ва бадкорӣ ба оташи дӯзах мекашад.» *(Саҳеҳи Муслим)*

Фасли 4: Гуфтани ҳақиқат

Рӯзи баъд дар мактаб, дар ҳоле ки дастонаш каме меларзиданд, Овино назди омӯзгораш рафт ва гуфт: «Омӯзгори муҳтарам, ман бояд кори худро барои намоиши истеъдодҳо тағйир диҳам». Омӯзгор бо тааҷҷуб абрӯ боло кард ва пурсид: «Оҳ? Чаро, Овино?»

Овино нафаси чуқур кашид ва гуфт: «Ман наметавонам бо шаш себ кор кунам ва дар бораи он дурӯғ гуфта будам». Омӯзгор бо меҳрубонӣ ба Овино нигоҳ кард ва гуфт: «Ташаккур барои садоқатат, Овино! Иқрор шудан ба ҳақиқат ҷасорати бузург мехоҳад. Оё чаро ба коре фикр намекунӣ, ки воқеан аз он лаззат мебарӣ ва дар он маҳорат дорӣ?»

Дар роҳи бозгашт аз мактаб, фикрҳои гуногун дар сари Овино чарх мезаданд. Вай ба нақши худ фикр кард ва фавран ба сӯи утоқи корҳояш шитофт; ҷое, ки рангҳо, мӯқалам (кист) ва лавҳаи (тахтаи) расмкашӣ муштоқона интизораш буданд. Ин оғози як идеяи воқеӣ ва боэътимод буд.

Саволи тарбиявӣ:

- Муносибати неки омӯзгор бо Овино ба шумо чӣ меомӯзад? Оё бахшидани касе, ки иқрор ба хатои худ мекунад, муҳим аст?

Ҳадиси саҳеҳ:

Паёмбар (с) фармудаанд:

«Бисёр соддадил ва росткавл бошед; касе ки дар забонаш ростӣ бошад, ҳеҷ гоҳ зиён намебинад.» *(Сунани Ибни Моҷа)*

Фасли 5: Намоиши истеъдодҳо

Рӯзи муҳим фаро расид ва толори мактаб пур аз ғул-ғула буд. Вақте навбати Овино расид, ӯ бо қадамҳои устувор ба саҳна баромад. Бӯми нақшкашиаш дар пеш гузошта шуда буд. Ӯ ба ҳозирон салому алейк кард ва гуфт: «Имрӯз ман мехоҳам кори хосеро анҷом диҳам. Ин ҳунарнамоӣ бо партофтани себҳо нест, балки кори борандаи дил ва муҳаббат аст – кор бо рангҳо ва офаридани нақшҳои зебо!»

Ҳамон тавре ки мӯқалам (кист) ва лавҳаи (тахтаи) расмкашӣ ҳаракат мекард, рангҳо зинда мешуданд ва манзараи зебои деҳа, дарёчаи соф ва табиати сабз рӯи коғаз таҷассум меёфт. Ҳозирон дар сукути пур аз

тааҷҷуб ба ҳунари ӯ менигаристанд. Вақте кор ба охир расид, ҳама аз ҷой хестанд ва бо кафкӯбиҳои гарм ӯро таҳсин карданд. Қалби Овино аз шодӣ лабрез шуд, зеро ӯ истеъдоди воқеии худро пешкаш карда буд.

Саволи тарбиявӣ:

- Чаро истифода аз истеъдод ва қобилияти аслӣ нисбат ба худнамоӣ бо корҳои дурӯғин инсонро хушбахттар мекунад?

Ҳадиси саҳеҳ:

Паёмбар (с) фармудаанд:

«Худованд дӯст медорад, ки вақте яке аз шумо коре мекунад, онро бо маҳорат ва зебоӣ анҷом диҳад.» *(Шуъаб-ул-имон)*

Фасли 6: Дарсҳои омӯхташуда

Баъд аз намоиш, дар ҳоле ки Овино ва хонаводааш дар зери сояи дарахтони баҳорӣ ба сӯи хона бармегаштанд, падараш ба ӯ гуфт: «Ман ба ту ифтихор мекунам, Овино. Гуфтани ҳақиқат ва нишон додани истеъдоди воқеӣ ҷасорати калон мехоҳад.»

Овино сар ҷунбонд ва гуфт: «Хушҳолам, ки ин

корро кардам, бобо/падарам. Ҳоло эҳсос мекунам, ки бори сангине аз роҳи дилам бардошта шуд.»

Модараш табассум карду гуфт: «Дар ёд дошта бош, дурӯғ гуфтан мушкилотро ҳал намекунад, балки онҳоро бештар мекунад. Ҳамеша беҳтар аст, ки бо худ ва дигарон содиқ бошӣ.»

Он шаб Овино китоби ҳадисҳо ва ҳикматҳоро гирифт ва ду сухани мубораки бузургро бо хати хуш навишта, ба девори утоқаш часпонд, то ҳамеша дар пеши чашмаш бошад:

- Саранҷоми дурӯғгӯӣ – сарзаниш ва пушаймонӣ аст

- Саранҷом ва оқибати ростгӯӣ – раҳоӣ ва солим мондан аст.

🕮 ХОТИМА: ГАНҶИ ҲАҚИҚӢ ДАР ДУРУНИ ТУСТ

Азизи ман! Сафари мо ҳамроҳ бо Овино ба охир расид. Мо дидем, ки чӣ тавр як дурӯғи хурд метавонад оромии дили моро бирабояд ва моро ба соҳили изтиробу пушаймонӣ бикашад. Аммо муҳимтарин дарсе, ки Овино ба мо омӯхт, ин буд: **барои гуфтани ҳақиқат ва ислоҳи хато ҳеҷ гоҳ дер нест**.

Вақте ки Овино бо ҷасорат ба хатои худ иқрор шуд, на танҳо бори сангине аз рӯи дӯшаш бардошта шуд, балки ӯ роҳеро кашф кард, ки ба иззат, поквиҷдонӣ ва муваффақияти ҳақиқӣ мебарад. Ӯ фаҳмид, ки барои дӯстдоштанӣ будан ва дигаронро дар ҳайрат гузоштан, лозим нест каси дигар бошем ё ниқоби дурӯғин ба рӯй кашем. Худованд ба ҳар кадоми мо истеъдод ва зебоии беҳамтое додааст, ки танҳо дар сояи ростгӯӣ мешукуфад.

Дар ёд дошта бош, ки ростгӯӣ бузургтарин ҷасорат ва гаронбаҳотарин ганҷи инсон аст. Он мисли чароғест, ки ҳамеша роҳи зиндагии моро равшан мекунад ва моро ба сӯи хушбахтиву биҳишт мебарад.

Биёед аҳд кунем: Ҳамеша ва дар ҳар шароит содиқ бимонем, зеро саранҷоми ростгӯӣ — раҳоӣ, оромӣ ва солим мондан аст!

Қудрати ростгӯӣ: Ростгӯӣ на танҳо як сухан, балки нишонаи имони комил аст. Паёмбари Худо (ﷺ) фармудаанд: «Ростгӯӣ ба некӣ ҳидоят мекунад ва некӣ ба биҳишт мебарад» (Саҳеҳи Бухорӣ). Овино дарк кард, ки ҳатто дар лаҳзаҳои душвор, рост гуфтан беҳтар аз дурӯғ аст.

Пушаймонии дурӯғгӯ: Дурӯғгӯй шояд дар аввал осон намояд, вале оқибаташ сарзаниш ва пушаймонист. Чуноне, ки нақл шудааст: «**Саранҷоми дурӯғгӯй сарзаниш ва пушаймонӣ аст**». Инсони ростгӯ ҳамеша дар амон аст, чунки Худованд ӯро дӯст медорад.

Дар ҷои дигар Имом Али (р.) мефармояд: «Ва бидонед, ки ростгӯ дар канори наҷот ва бузургворӣ (каромат) аст, ва дурӯғгӯ дар лаби лағжишгоҳи нобудӣ (ҳалокат) ва хорӣ қарор дорад».

Ҳикояти наҷот: Овино бодиққат ба суханони падараш гӯш медод. Падар гуфт: «Духтарам, ростгӯӣ калиди саломатӣ ва оромӣ аст. Ҳар кӣ рост гӯяд, дилаш ором ва виҷдонаш осуда мемонад».

Нақшаи оянда: Овино қарор кард, ки дар ҳамаи корҳояш ростгӯ бошад. Ӯ дар варақаи худ навишт: «Ростгӯӣ – калиди истеъдоди воқеии туст».

.....
.....
.....
.....

Хулоса ва дуо: Биёед ҳамаи мо ростгӯ бошем, то Худованд аз мо розӣ бошад.

Дуо кунем: «Парвардигоро, забони моро аз дурӯғ ва қалби моро аз риёву худнамой пок бигардон».

Ҷадвали хулосавии саволҳои тарбиявӣ (барои омӯзгорон ва волидон)

Ин ҷадвалро волидон ва омӯзгорон метавонанд бо кӯдакон баҳсҳои тарбиявӣ ташкил кунанд:

Фасли китоб	Саволи тарбиявӣ барои баҳс бо кӯдак	Мақсади тарбиявии савол
Фасли 1: Барномаи озмуни истеъдодҳо	Чаро Овино чизеро гуфт, ки иҷро карда наметавонист?	Дарки сабабҳои худнамоӣ ва хоҳиши аз дигарон кам набудан.
Фасли 3: Печидагии мушкилот	Чаро иқрор шудан ба хато ин қадар душвор, вале раҳокунанда аст?	Омӯзиши ҷасорати ахлоқӣ ва эҳсоси сабукӣ пас аз гуфтани ҳақиқат.
Фасли 4: Гуфтани ҳақиқат	Муносибати неки омӯзгор ба мо чӣ меомӯзад? Оё бахшидани касе, ки иқрор ба хато мекунад, муҳим аст?	Тарбияи ҳисси бахшиш, меҳрубонӣ ва дастгирии нафаре, ки тавба кардааст.
Фасли 5: Намоиши истеъдодҳо	Чаро истифода аз истеъдоди аслӣ нисбат ба кори дурӯғин инсонро хушбахттар мекунад?	Кашфи худшиносӣ ва қадр кардани маҳорати воқеии худ.

ФЕҲРИСТ

- **Муқаддима** 3
- **«Биёед бо ҳам ба деҳаи Сабз сафар кунем...»** 4
- **Фасли 1:** Барномаи озмуни истеъдодҳо дар мактаб 5
- **Фасли 2:** Машқи ҳунарнамоӣ 8
- **Фасли 3:** Печидагии мушкилот 10
- **Фасли 4:** Гуфтани ҳақиқат 13
- **Фасли 5:** Намоиши истеъдодҳо 15
- **Фасли 6:** Дарсҳои омӯхташуда 17
- **ХОТИМА:** ГАНҶИ ҲАҚИҚӢ ДАР ДУРУНИ ТУСТ 19
- **Қудрати ростгӯӣ** 20
- **Пушаймонии дурӯғгӯ** 21
- **Ҳикояти наҷот** 22
- **Нақшаи оянда, хулоса ва дуо** 23
- **Ҷадвали хулосавии саволҳои тарбиявӣ** 24

Нашри адабӣ-бадеӣ
Барои кӯдакони синни хурд ва миёнаи мактабӣ
Фотима Маъзӣ
ГАНҶИ ВОҚЕИИ ОВИНО
(Бо забони тоҷикӣ)
Баргардон ва тағйирот: **СОД**
Муҳаррири масъул: *[.....]*
Мусаҳҳеҳ: *[.....]*
Тарроҳ ва саҳифабанд: *[СОД]*
Ба чопи матбаа супорида шуд: 12.08.2026. Формати 60×90 1/16.
Ҳуруфи «Arial / Times New Roman». Чопи офсетӣ.
Ҷузъи чопии шартӣ 1,5. Адади нашр: *[.....]* нусха. Супориши № ___
Муассисаи нашриявии «Нашриёти .....» *(.....)*
ш. Душанбе, кӯчаи *[.....]*
Дар матбааи *[.....]* чоп шудааст.

• ✨ *«Ростгӯӣ — калиди кашфи иззат ва истеъдоди воқеии туст!»*

• 🌱 *«Қиссаи духтарчае, ки ҷасорати гуфтани ҳақиқатро пайдо кард».*

• 📖 *«Сафари ширин ба ҷаҳони рангҳо, садоқат ва ахлоқи пок».*

Оё ростгӯӣ ҳамеша инсонро наҷот медиҳад?

Овинои ёздаҳсола себҳоро хеле дӯст медорад. Аммо вақте ки дар озмуни истеъдодҳои мактабӣ барои аз дигарон кам набудан дурӯғи хурдакаке мегӯяд, қалбашро изтиробу пушаймонӣ фаро мегирад. Оё Овино метавонад ҷасорат пайдо карда, ҳақиқатро бигӯяд ва ганҷи воқеии дуруни худро кашф кунад?

Китоби **«Ганҷи воқеии Овино»** як ҳикояи изтиробангез ва тарбиявӣ дар сояи ҳадисҳои саҳеҳи Паёмбар (с) ва ҳикматҳои Имом Алӣ (р) мебошад. Ин асар ба насли наврас меомӯзад, ки чаро ростгӯӣ калиди оромӣ, иззат ва наҷоти ҳақиқии инсон аст.

Барои хониши муштараки волидон ва кӯдакон тавсия мешавад.